

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 372)

Jul (1) / 2022

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்	3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்	5
3. தத்வ த்ரயம்.....	6
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	11
5. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....	18

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி – 192)

62. ஸா மே நூநமநூநஸ்ரீரிதி ஸங்க்யா பரா ஹி யா
தே ச ஸாங்க்யாத்வயா மந்த்ரா ஜபாத்தோகாபவர்கதா:

பொருள் – ஐந்நூறு எண்ணிக்கைகள் கொண்டதான அந்த உயர்ந்த மந்த்ரங்கள் மிகவும் சக்தி கொணவை ஆகும். இவற்றை, ஸாங்க்யர்களுடைய அத்வயா மந்த்ரங்களுடன் சேர்த்துக் கூறும்போது, அவை இன்பம் மற்றும் மோக்ஷத்தை அளிக்கின்றன.

63. அஸ்யா ஏவ பராயாஸ்து விப்ருஷ: பரிகீர்த்திதா:
யதா ஹி கிரணவ்ராதம் தேஜஸ்த்வம் வ்யாப்ய திஷ்டதி
64. யதா ஹி பார்த்திவாந் பாவாந் வ்யாப்ய ஸ்தைர்யம் வ்யவஸ்திதம்
நாநாவிபவ ஸம்ஸ்தாநம் நாநாரசந ஸம்ஸ்திதம்
65. பாஹ்யாமாப்யந்தரம் சைவ பாவம் சப்தமயம் ஸமம்
வ்யாப்யைவமீ ஸ்திதா தேவீ விஷ்ணுபத்நீ யசஸ்விநீ

பொருள் – இந்த்ர மந்த்ரங்கள், தேவியின் துளிகளாகவே வர்ணிக்கப்படுகின்றன. எவ்விதம் தேஜஸ் நிறைந்த வஸ்துவில் ஒளியானது பரவி நிற்கின்றனதோ, எவ்விதம் அனைத்து வஸ்துக்களிலும் இருப்பு என்பது பரவி நிற்கின்றனதோ, அதே போன்று, “ஈ” என்னும் அக்ஷரத்தில் உள்ளவரும் அனைத்து விபவங்களிலும் பரவி நிற்பவரும் ஆகிய விஷ்ணுவின் பத்னியானவள், அந்த விபவங்களுடைய உள் மற்றும் புற இருப்பாக, சப்தப்ரஹ்மத்துடன் ஒன்றியவளாக இருக்கிறாள்.

66. ஸ்தூல ஸூக்ஷ்மாதிபேத: அயம் யதாவச்சக்ர தர்சித:
தாரிகாயா இதாநீம் த்வமங்காதீநி ச்ருணுஷ்வ மே

பொருள் – சக்ரனே! இப்படியாக தாரிகாவின் ஸ்தூலம் மற்றும் ஸூக்ஷ்மம் ஆகிய பல நிலைகள் குறித்து உனக்கு நான் கூறினேன். அடுத்து அவளுடைய அங்க மந்திரங்கள் குறித்து உனக்குக் கூறுகிறேன்.

ஸ்ரீலக்ஷ்மீதந்திரம் முப்பத்து இரண்டாவது அத்யாயம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 59)

[ஸுமதி] தாங்கள் கூறுவதை மறுக்க இயலாது. பல உதவிகள் இன்றி ஜீவாத்மாவால் உபநிஷத்துக்களின் திரண்ட கருத்தை அறிய இயலாது. ஆயினும் அவற்றின் உண்மையை அறிய அவன் ஆவலாக இருக்கிறான். ஆகவே அனைத்து சாஸ்த்ரங்களுடைய ஸாரத்தை தாமதம் இன்றி கூறும்படியாக உங்களை நான் வேண்டுகிறேன்.

[அரசன் : விவேகன்] நீ எண்ணியது நல்லதே ஆகும். நான் கூறுகிறேன்.

91. ஸ்வஸங்கல்ப உபக்ந த்ரிவித சித் அசித் வஸ்துவிததி:

புமர்த்தாநாமேக: ஸ்வயம் இஹ சதுர்ணாம் ப்ரஸவபூ:

சுபஸ்த்ரோதோபாஜாம் ச்ருதிபரிஷதாம்

ஸ்ரீபதிரஸாவநந்த: ஸிந்தூநாமுததிரிவ விசுராந்தி விஷய:

பொருள் - (விவேகன் கூறுதல்) மூன்றுவிதமான சேதநங்களும், மூன்றுவிதமான அசேதநங்களும், சுத்தஸத்வமும், மஹாலக்ஷ்மியின் பதியுடைய ஸங்கல்பத்தில் அடங்கி நிற்கின்றன. அவன் மட்டுமே நான்கு புருஷார்த்தங்களை அளிக்கிறான். அனைத்து நதிகளும் சென்று சேரும் ஸமுத்ரம் போன்று, அனைத்து ச்ருதிகளும் சென்று கலக்கும் இடமாக அவனே உள்ளான்.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி – 70)

அவதாரிகை – ஆக, “ஜ்ஞாந சக்தயாதி கல்யாண குணகண பூஷிதனாய்” என்றத்தை விஸ்தரேண உபபாதித்தாராய் நின்றார் கீழ்; அநந்தரம், “ஸகல ஜகத் ஸர்க்க ஸ்திதி ஸம்ஹார கர்த்தாவாய்” என்றத்தை விஸ்தரேண உபபாதிப்பதாக வுபக்ரமிக்கிறார் (இவனே ஸகல ஜகத்துக்கும் காரணபூதன்) என்று.

விளக்கம் – ஆக, சூர்ணை (141) - ஜ்ஞாந சக்தயாதி கல்யாண குணகண பூஷிதனாய் - என்பதை இதுவரை விரிவாக விளக்கியபடி இருந்தார். அடுத்து, சூர்ணை (141) - ஸகல ஜகத் ஸர்க்க ஸ்திதி ஸம்ஹார கர்த்தாவாய் - என்பதை விரிவாக விளக்குவதற்குத் தொடக்குகிறார்

152. இவனே ஸகல ஜகத்துக்கும் காரணபூதன்.

வ்யாக்யானம் – “இவன்” என்று கீழ்ச்சொன்ன விலக்ஷண ஸ்வரூப குண விசிஷ்டனான ஈச்வரனைப் பராமர்சிக்கிறது; அவதாரணத்தாலே, ஜகத்காரணத்வத்தினுடைய அந்யயோக வ்யவச்சேதம் பண்ணுகிறது. வேதாந்தத்திலே, “ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்” என்று சாந்தோக்யத்திலும், “ப்ரஹ்ம வா இதமேகமேவாக்ர ஆஸீத்” என்று வாஜஸநேயகத்திலும், “ஆத்மா வா இதமேகமேவாக்ர ஆஸீத்” என்று ஐதரேயகத்திலும் ஸத் ப்ரஹ்மாத்மரூப ஸாமாந்ய சப்தங்களாலே சொல்லப்பட்ட காரணவஸ்துவேது? என்னுமாகாங்கக்ஷயிலே, கதிஸாமாந்ய ந்யாயத்தாலே “ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத்” என்று மஹோபநிஷத்திலே விசேஷிக்கப்பட்ட நாராயணனே ஜகத் காரணபூதனாக நிச்சயித்திருக்கும் பரமவைதிகராகையாலே, (இவனே) என்று ஸாவதாரணமாக வருளிச்செய்கிறார். (ஸகல ஜகத்துக்கும் காரணபூதன்) என்றது ஸமஷ்டி, வ்யஷ்டி

ரூப ஸமஸ்த கார்யங்களுக்கும் காரணபூதனென்றபடி. இத்தால், ஸமந்வயமும், அவிரோதமும், ஸாதநமும், பலமும் ஆகிற அர்த்த சதுஷ்டயத்தையும் அடைவே ப்ரதிபாதிக்கிற உத்தரமீமாம்ஸையில் அத்யாய சதுஷ்டயத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, “அதாதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா” என்று ஜிஜ்ஞாஸ்யமாகச் சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மத்துக்கு லக்ஷணமாக “ஜந்மாத்யஸ்ய யத:” என்று ஜகத்காரணத்வத்தைச் சொல்லி, அதினுடைய அயோக அந்யயோக வ்யவச்சேத முகத்தாலே, ஜகத்காரண வஸ்து ப்ரதிபாதக ஸகல வேதாந்த வாக்க்யங்களுக்கும், ப்ரஹ்மணி ஸம்யக் அந்வயத்தை ப்ரதிபாதித்த ப்ரதமாத்யாயத்தின் அர்த்தத்தை யருளிச்செய்தாராயிற்று.

விளக்கம் – “இவன்” என்று, முன்பு கூறப்பட்ட மேன்மையுடைய ஸ்வரூப குணங்களைக் கொண்டவனாகிய ஈச்வரனைக் கூறுகிறார். “இவனே” என்பதில் உள்ள ஏவகாரம் மூலம், இத்தகைய ஜகத்காரணப் பொருளின் அந்யயோக வ்யவச்சேதம் செய்கிறார் [“ஒரு பொருள் அல்லது ஒரு தன்மை பல இடங்களிலும் உள்ளது” என்று கூறுபவர்களை நோக்கி, “அந்தப் பொருள் அல்லது தன்மை ஓர் இடத்தில் மட்டுமே உள்ளது” என்று நிரூபிப்பதாகும். உதாரணமாக “ஜகத்திற்கு பலவும் காரணம்” என்று கூறுபவர்களிடம் “ஜகத்திற்கு ப்ரஹ்மம் மட்டுமே காரணம்” என்று நிரூபிப்பதே அந்யயோக வ்யவச்சேதம் ஆகும்]. வேதாந்தங்களில், சாந்தோக்க்யத்தில் – ஸத் ஏவ ஸோம்ய இதம் அக்ர ஆஸீத் – குழந்தாய்! தொடக்கத்தில் ஸத் என்பது மட்டுமே இருந்தது - என்றும், ப்ரஹ்மத்தில் - ப்ரஹ்ம வா இதம் ஏகம் ஏவ அக்ர ஆஸீத் - தொடக்கத்தில் ப்ரஹ்மம் என்பது மட்டுமே இருந்தது - என்றும், ஐதரேயகத்தில் - ஆத்வா வா இதம் ஏகம் ஏவ அக்ர ஆஸீத் தொடக்கத்தில் ஆத்மா என்பது மட்டுமே இருந்தது - என்றும் உள்ள வாக்கியங்களில், “ஸத், ப்ரஹ்ம, ஆத்மா” என்பது போன்ற பொதுவான பதங்களால் கூறப்பட்ட காரண வஸ்து எது என்று சந்தேகத்தில், சொற்களில் போக்கு அமைந்துள்ள ந்யாயத்தால், மஹாநாராயண உபநிஷத்தில் உள்ள - ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத் - நாராயணன் மட்டுமே இருந்தான் - என்று சிறப்பாகக் கூறப்பட்ட நாராயணனே ஜகத்காரணப் பொருள் ஆவான் என்று உறுதிபட நிச்சயித்துள்ள பரமவைதிகர் என்பதால், “இவனே” என்று சூர்ணையில், ஏவகாரத்தில் அருளிச்செய்கிறார். (ஸகல ஜகத்துக்கும் காரணபூதன்) - என்பதன் மூலம் தனித்தனியான வஸ்துக்கள் மற்றும் தொகுத்த வஸ்துக்கள் என்பதாக உள்ள அனைத்திற்கும் இவனே காரணம் ஆகிறான் என்பதையும் கூறுகிறார். இதன் மூலம் ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் ஸமந்வயம், அவிரோதம், ஸாதநம் மற்றும் பலம் ஆகிய

நான்கு விஷயங்களையும் முற்றிலுமாக உரைக்கின்ற உத்தரமீமாம்ஸையில் உள்ள நான்கு அத்யாயங்களையும் வைத்துக்கொண்டு, ப்ர. ஸூ. (1-1-1) – அதாதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸ - அதன் பின்னர் ஆகவே ப்ரஹ்மத்தை அறிவதில் ஆர்வம் - என்பதாக அறியப்படுவதில் ஆர்வம் கொண்ட வஸ்துவாகக் கூறப்பட்ட ப்ரஹ்மத்திற்கு, ப்ர. ஸூ. (1-1-2) - ஜந்மாத்யஸ்ய யத: - என்பதான ஜகத்காரணமாக உள்ள தன்மையைக் கூறி, அத்தகைய ப்ரஹ்மத்தின் அயோக அந்யயோக வ்யவச்சேதம் [“ஓர் இடத்தில் ஒரு பொருள் அல்லது ஒரு தன்மை இல்லை” என்று கூறுபவர்களை நோக்கி, “அங்கு அந்தப் பொருள் அல்லது தன்மை உள்ளது” என்று நிரூபிப்பதாகும். உதாரணமாக “ப்ரஹ்மம் ஜகத்காரணம் இல்லை” என்று கூறுபவர்களிடம் “ப்ரஹ்மமே ஜகத்காரணம் ஆகும்” என்று நிரூபித்தலே அயோக அந்யயோக வ்யவச்சேதம் ஆகும்] என்பதன் மூலம், ஜகத்காரண வஸ்துவை வெளிப்படுத்தும் அனைத்து வேதாந்த வாக்கியங்களுக்கும், ப்ரஹ்மத்தின் பெருமையை வெளிப்படுத்தும் முதல் அத்யாயத்தின் அர்த்தத்தை வெளிப்படுத்தினார் என்றாயிற்று.

153. சிலர் பரமானுவைக் காரணமென்றார்கள்.

அவதாரிகை – அவிரோத ப்ரதிபாதகமான த்விதீயாத்யாயத்திற்படியே ப்ரஹ்ம காரணத்வ விரோதியான பரமானு காரணவாதிகளை நிராகரிக்கிறார் (சிலர் பரமானுவை காரணமென்றார்கள்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – விரோதி வாதங்களை விலக்குவதாக உள்ள இரண்டாவது அத்யாயத்தின்படி, ப்ரஹ்மமே ஜகத்காரணம் என்பதற்கு விரோதமாகப் பொருள் கூறுவதான, பரமானுவே ஜகத்காரணம் என்னும் வாதங்களை இங்கு தள்ளுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - சிலரென்று பௌத்த ஆர்ஹத வைசேஷிகாதிகளைச் சொல்லுகிறது. இதில் பௌத்த ஆர்ஹதர்க்கு கேவல பரமானுக்களே ஜகத்காரணமாக மதமாயிருக்கும்; வைசேஷிகாதிகளுக்கு பரமானுக்கள் உபாதாநகாரணமாய், ஆநுமாநிகேச்வரன் நிமித்த காரணமாக மதமாயிருக்கும். இவர்களில் பௌத்த வைசேஷிகாதிகள், பார்த்திவாப்யதைஜஸவாயவீயங்களென்று, பரமானுக்களை சதுர்விதமாகக் கொள்ளுவர்கள்; ஆர்ஹதர் ஏகரூபமாகக் கொள்ளுவர்கள். இங்ஙனே சில விசேஷங்கள் உண்டானாலும், பரமானு காரணத்வ அங்கீகாரம்

எல்லார்க்கும் ஒத்திருக்கையாலே சிலரென்று ஸமுச்சித்ய உபாதாநம் பண்ணுகிறார்.

விளக்கம் – “சிலர்” என்பதன் மூலம் பௌத்தர்கள், ஜைனர்கள் மற்றும் வைசேஷிகர்கள் போன்றவர்கள் கூறப்படுகிறார்கள். இதில் பௌத்தர்கள் மற்றும் ஜைனர்கள் ஆகியவர்களுக்கு, “பரமானுக்களே ஜகத்காரணம்” என்பதே கருத்தாக உள்ளது. வைசேஷிகர்கள் பரமானுக்களே ஜகத்தின் உபாதானக்காரணம் என்றும், அநுமானத்தால் கற்பிக்கப்பட்ட ஈசுவரனே ஜகத்தின் நிமித்தகாரணம் என்றும் கூறுவர். இவர்களில் பௌத்தர்கள் மற்றும் வைசேஷிகர்கள் ஆகிய இருவரும் பூமி, நீர், அக்னி மற்றும் வாயு ஆகியற்றைப் பரமானுக்களாக நான்குவிதங்களாகக் கொள்வர். ஜைனர்கள் ஒரேவிதமாகக் கொள்வர். இப்படியாக ஒரு சில விசேஷங்கள் உள்ளது என்றாலும், பரமானுக்களே ஜகத்காரணம் என்பதை ஒரே போன்று இவர்கள் ஏற்றதால், “சிலர்” என்று ஒன்றாகக் கூட்டி உரைக்கிறார்.

154. பரமானுவில் ப்ரமாணமில்லாமையாலும் ச்ருதி விரோதத்தாலும் அது சேராது.

அவதாரிகை - இவர்கள் மஹீ மஹீதராதி ஸகலகார்யங்களும் பரமானு பரிணாமமென்றிறே சொல்லுவது; அந்த பக்ஷத்தை நிராகரிக்கிறார்.

விளக்கம் – இவர்கள், பூமி மற்றும் மலை போன்ற அனைத்து கார்யப்பொருள்களும் பரமானுவின் மாற்றங்களால் ஏற்பட்டவை என்றே கூறுகிறார்கள். அந்தக் கருத்தைத் தள்ளுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பரமானுவில் ப்ரமாணமில்லாமையாலும் ச்ருதி விரோதத்தாலும் அது சேராது) என்று. அதாவது, ஜகத்காரணதயா அங்கீகரிக்கப்படுகிற பரமானுக்கள் ப்ரதயக்ஷ ஸித்தமுமன்றியே ஆகமஸித்தமுமன்றியே அநுமாநத்தாலே ஸாதிக்கப் பார்க்கில், அது ஆகம விருத்தமான அர்த்தத்தை ஸாதிக்கமாட்டாமையாலே, அநுமாந ஸித்தமுமன்றியேயிருக்கையாலே, பரமானு ஸத்பாவத்தில் ஒரு ப்ரமாணமும் இல்லாமையாலும், ஈசுவரனே ஜகத்காரணம் என்கிற ச்ருதிக்கு விரோதமாகையாலும், பரமானுக்கள் ஜகத்காரணம் என்றவது சேராதுதென்கை.

விளக்கம் - ஜகத்காரணமாக இவர்கள் கூறுகின்ற பரமானுக்கள், ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணக்கூடியவை அல்ல; ஆகமத்தால் புலப்படுவதும் இல்லை. அனுமானத்தாலும் நிக்ரூபிக்க இல்லாத ஒன்றாகும்; காரணம், ஆகமத்திற்கு விரோதமான விஷயத்தை அனுமானம் நிக்ரூபிக்காது. அனுமானத்தாலும் நிக்ரூபிக்க இயலாது என்பதால், பரமானுவின் இருப்பு என்பதற்கு எந்தவிமான ப்ரமாணமும் இல்லை என்பதாலும், இது “ஈச்வரனே ஜகத்காரணம்” என்ற ச்ருதிகளுக்கு முரணாக உள்ளதாலும், பரமானுக்களே ஜகத்காரணம் என்ற கருத்து பொருந்தாது.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி – 337)

திருவாய்மொழி ஐந்தாம் பத்து இரண்டாம் திருவாய்மொழி

பொலிக பொலிக ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் - இத்திருவாய்மொழியை ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தாராகத் திருமாலையாண்டான் பணிக்கும்படி, “ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயைக் காண்கைக்காக நித்யஸூரிகள் இங்கே வர, அவர்களைக் கண்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார் என்று. “நண்ணாதார் முறுவலிப்பவிலே ஸம்ஸாரிகள் படுகிற க்லேசத்தை அநுஸந்தித்து, அதுக்குப் பரிஹாரமாக, ஒன்றுந்தேவிலே பகவத் பரத்வத்தை உபபாதித்துத் திருத்த, அத்தாலே திருந்தி ஸம்ஸார பரமபத விபாகமற்று அங்குள்ளாரும் இங்கே வரலாம்படியிருக்கிற இருப்பைக் மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார்” என்று, இங்குள்ளார் பக்கலிலே ப்ராதாந்யந்தோற்ற எம்பெருமானார் அருளிச்செய்யும்படி.

விளக்கம் - இந்தத் திருவாய்மொழிக்கு ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த கருத்தாக ஸ்வாமி திருமாலையாண்டான், “நம்மாழ்வாருடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீ என்னும் கைங்கர்யச் செல்வத்தைக் கண்ட நித்யஸூரிகள், அதனை நேரே காண்பதற்காக இங்கு வருகிறார்கள். அவர்களை ஆழ்வார் துதித்து உரைக்கிறார்”, என்று கூறுவார். இதற்கு ஸ்வாமி எம்பெருமானார், “திருவாய்மொழி (4-9) - நண்ணாதார் முறுவலிப்ப - என்ற திருவாய்மொழியில், ஸம்ஸாரிகள் அடையும் துன்பத்தை எண்ணியவராக, அதற்குப் பரிகாரமாக, ஒன்றும் தேவும் என்ற

திருவாய்மொழியில் பகவானுடைய பரத்வத்தை எடுத்து விளக்கி அவர்களைத் திருத்தினார். இவர்களும் திருந்த, ஸம்ஸாரம் மற்றும் பரமபதம் என்பதான வேறுபாடு இன்றி, அங்கு உள்ளவர்களும் இங்கு வரலாம்படி உள்ளபோது, இவ்விதம் உள்ள நிலையைக் கண்டு துதித்து உரைக்கிறார்”, என்பதாக இங்கு உள்ளவர்களுடைய மேன்மை வெளிப்படும்படி உரைத்தார்.

வ்யாக்யானம் - தாம் பகவத்பரத்வத்தை உபபாதிக்க அத்தாலே திருந்தின ஸாத்விகரடைய விஸ்த்ருதராயிருக்கிறபடியையும், ராஜஸராயும் தாமஸராயுமுள்ளார் அநவதாநத்தாலும் அஜ்ஞாநத்தாலும் ஸங்குசிதராயிருக்கிறபடியையும், ஸாத்விகர் பரிக்ரஹித்ததாகையாலே உத்தம தர்மமான வைஷ்ணவ தர்மமே ப்ரஸித்தமாய்ப் போருகிறபடியையும், அதுக்கு விருத்த தர்மங்கள் அபிபூதமாய்ப் போருகிறபடியையும், தேச காலங்கள் அதிகாரிக ளங்கங்கள் என்கிறவற்றுக்குண்டான நன்மைகள், “ஸர்வேஷாம் கில தர்மாணாமுத்தமோ வைஷ்ணவோ விதி:” என்கிறபடியே பகவத் ஸ்பர்சத்தாலேயாயிருக்கிறபடியையும், அது இல்லையாகில் எல்லா நன்மைகளுமுண்டானாலும் அவையடையத் தண்ணிதா யிருக்கிறபடியையும் சொல்லி, தம்மாலே திருந்தின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருவடிகளிலே விழுந்தும், திருந்துகைக்கு யோக்யதையுடையாரைத் திருத்தியும், திருந்தாதாரை உபேக்ஷித்தும், இப்படி பாகவத ஸம்ருத்திக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார்.

விளக்கம் - தாம் பகவானுடைய பரத்வத்தை எடுத்து உரைக்க, அதனைக் கேட்டுத் திருந்திய ஸத்வகுணம் கொண்டவர்கள் அனைவரும் எங்கும் நிறைந்துள்ள விதத்தையும்; ராஜஸம் மற்றும் தாமஸம் நிறைந்தவர்கள் எண்ணிக்கையாலும் அஜ்ஞானத்தாலும் சுருங்கியபடி உள்ள விதத்தையும்; ஸத்வகுணம் நிறைந்தவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டதால் உத்தம தர்மமாக உள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவ தர்மமே ப்ரஸித்தமாக உள்ள விதத்தையும்; இதற்கு முரணாக உள்ள தர்மங்கள் அனைத்தும் மறைந்து போகும் விதத்தையும்; இடம், காலம், அதிகாரி மற்றும் அங்கங்கள் ஆகிய அனைத்திற்கும் ஏற்பட்ட நன்மைகள் என்பது மஹாபாரதம் மோக்ஷதர்மத்தில் - ஸர்வேஷாம் கில தர்மாணாமுத்தமோ வைஷ்ணவோ விதி: - அனைத்து தர்மங்களிலும் உத்தமாக உள்ளது, வைஷ்ணவ தர்மமே ஆகும் - என்பதற்கு ஏற்ப பகவத் ஸ்பர்சத்தால் உண்டான விதத்தையும்; அத்தகைய ஸ்பர்சம் இல்லை என்னும்போது, அனைத்து நன்மைகளும் உண்டானாலும் அவை

அனைத்தும் தாழ்ந்தவையே என்பதாக உள்ள நிலையையும் உரைத்து; தம்மால் திருந்திய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய திருவடிகளில் தான் விழுந்தும், திருந்தும் தகுதி உள்ளவர்களைத் திருத்தியும், திருந்தாமல் உள்ளவர்களை விலக்கியும் என இப்படியாக பாகவத வளர்ச்சிக்குத் துதி பாடுகிறார்.

5-2-1 பொலிக பொலிக பொலிக போயிற்று வல்லுயிர்ச் சாபம்

நலியும் நரகமும் நைந்த நமனுக்கிங்கு இங்கு யாதொன்றுமில்லை
கலியும் கெடும் கண்டு கொண்மின் கடல்வண்ணன் பூதங்கள் மண்மேல்
மலியப் புகுந்து இசை பாடி ஆடியுழி தரக் கண்டோம்

பொருள் - காண்பதற்கு இனிமையாக உள்ள ஸமுத்திரம் போன்று திருக்கல்யாண குணங்களுடைய மேன்மையாலும், ரூபத்தின் மேன்மையாலும், எல்லையற்ற மாஹாத்மயம் கொண்டவனாக உள்ள ஸர்வேச்வரனால் தங்களுடைய ஸ்வரூபம் நிலைக்கப் பெற்ற பாகவதர்கள், அத்தகைய ஸர்வேச்வரனுடைய திருக்கல்யாண குணங்கள் அனைத்திற்கும் மேட்டுப்பகுதியாக விளங்கும் பூமியில் கூட்டமாக வந்து புகுந்து, அந்த பகவத் குணங்களை இசையில் பாடி, மகிழ்ச்சியின் காரணமாக மயங்கி ஆடியபடி எங்கும் பரந்து நிற்பதைக் காண்டோம். ஆகவே ஆத்மாவிற்ரு வந்து சேர்ந்ததும், அனுபவித்தால் மட்டுமே கழியக்கூடியதும், அவித்யை வடிவில் உள்ளதும் ஆகிய சாபமானது அழிந்தது. அவித்யை மற்றும் கர்மங்கள் அகன்றதால், அவை மூலமாக வந்த துன்பம் செய்யவல்ல நரகங்களும் அழிந்தன. எனவே அத்தகைய நரகத்திற்கு நிர்வாஹகனாக உள்ள யமனுக்கு இந்த உலகில் செயல்பாடு ஏதும் இல்லை என்றானது. இவை அனைத்திற்கும் அடிப்படையான காலதோஷமும் போயிற்று. இதனை நீங்கள் நேரடியாகவே காண்பீர்களாக.

அவதாரிகை - ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ருத்தியைக் கண்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார்.

விளக்கம் - ஸ்ரீவைஷ்ணவத்தின் வளர்ச்சியாகக் கண்டு மங்களாசாஸநம் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பொலிக பொலிக பொலிக) “ஸம்ருத்தமாக வேணும், ஸம்ருத்தமாக வேணும், ஸம்ருத்தமாக வேணும்”. “சாந்திச்சாந்திச்சாந்தி:” என்று வைதிகமான மங்களாசாஸநங்கள் முக்கால் சொல்லக்கடவதாயிருக்குமிறே. “முற்பட பகவத் ஸம்ருத்திக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணி, பின்னை பாகவத

ஸம்ருத்திக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணவேண்டாவோ? பெரியாழ்வாரைப்போலே” என்ன; “அப்படியேயன்றோ செய்தது, வீற்றிருந்தேழுலகிலே பகவத் ஸம்ருத்திக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணினார் கண்டரே; பின்னை இதிலே பாகவத ஸம்ருத்திக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார்” என்று ஜீயர் அருளிச்செய்தார். பரமாசார்யரான இவரைப் பின்சென்றாரித்தனை காணும் பெரியாழ்வாரும். (போயிற்று வல்லுயிர்ச்சாபம்) உயிரினுடைய வலிய சாபம் போயிற்றது. சாபோபஹதரைப் போலே அநுபவித்தாலல்லது நலியாமையாலே, பாபத்தை சாபமென்கிறது. ஆத்மாவைப் பற்றிக் கிடக்கிற அவித்யாதிகள் போயிற்றது. (நலியும் நரகமும் நைந்த) கர்மாநுகூலமாக சேதநரைக் கொண்டு போய் நலியக்கடவதான நரகங்களும் சிதிலமாயிற்றின. நரகாநுபவத்துக்கு ஆளில்லாமையாலே, நரகங்களும் கட்டி மேய்க்கை தவிர்ந்து கோப்புக் குலைந்தது.

விளக்கம் - (பொலிக பொலிக பொலிக) - “நன்றாக வாழவேண்டும், நன்றாக வாழ வேண்டும், நன்றாக வாழவேண்டும்” என்று மூன்று முறை ஏன் கூறவேண்டும்? “சாந்தி: சாந்தி: சாந்தி:” என்பதாக, வேதங்களின் அடிப்படையில் அமைகின்ற மங்களாசாஸநம் என்பது மூன்றுமுறை அல்லவோ கூறப்படவேண்டும்? ஆகவே இவ்விதம் கூறினார். “ஆனால் பெரியாழ்வார் போன்று முதலில் பகவானுடைய விஷயத்தில் மங்களாசாஸநம் செய்து, அதன் பின்னர் அல்லவோ பாகவதர்களுக்கு மங்களாசாஸநம் செய்யவேண்டும்?” என்று கேட்கலாம். இதற்கு ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் விடை அருளிச்செய்யும்போது, “அப்படி அல்லவோ செய்தார்? வீற்றிருந்து ஏழ் உலகில் என்னும் திருவாய்மொழியில் பகவத் விஷயத்தில் மங்களாசாஸநம் செய்தார். பின்னர் இந்தத் திருவாய்மொழியில், பாகவத விஷயத்தில் மங்களாசாஸநம் செய்கிறார்”, என்றார். பரமாசார்யராகிய இவரைப் பின்பற்றி அல்லவோ பெரியாழ்வாரும் இவ்விதம் செய்தார்? (போயிற்று வல்லுயிர்ச்சாபம்) - உயிரின் வலிமையான சாபம் அகன்றது. சாபம் பெற்ற ஒருவர் அதனை அநுபவிக்காமல், அந்தச் சாபம் விலகாது என்பதால், பாவத்தையும் சாபம் என்றே கூறுகிறார். ஆத்மாவைப் பிணைத்து நின்ற அவித்யை போன்ற பலவும் அழிந்தன. (நலியும் நரகமும் நைந்த) - கர்மங்களுக்கு ஏற்ப சேதநர்களை அழைத்துச் சென்று துன்புறுத்துவதாக உள்ள நரகங்களும் கூட அழிந்தன. அந்த நரகங்களுக்குச் சென்று அநுபவிப்பதற்கான மனிதர்கள் யாரும் இல்லை என்பதால், அவை பராமரிப்பு இன்றி தங்களுடைய இருப்பை இழந்தன.

வ்யாக்யானம் - அவ்விடங்களுக்கு அதிகாரிகளாயிருக்குமவர்கள் செய்ததென்? என்னில், (நமனுக்கிங்கியாதொன்றுமில்லை) யமனும் இனிப் பரமபதத்திலே போய் ஆராயில் ஆராயுமத்தனை; தனக்கு அடைத்த இந்நிலத்தில் ஆராயலாவதொன்றில்லை. (யாதொன்றுமில்லை) தர்மபுத்ரனுக்கும் ஒருகால் நரக தர்சனம் பண்ணவேண்டிற்றே, அதுக்கும் ஆளில்லை. இவையெல்லாமுண்டாவது க்ருதயுகத்திலேயன்றோ, கலியுகத்திலே யுண்டாமோ பின்னை? என்னில், (கலியும் கெடும்) அந்தக் கலிகாலமும் நசித்துப் போம். கீழ்ச் சொல்லிக் கொண்டு போந்தவற்றை பூதகாலபரமாக்கி, கலியும்கெடுமென்ற இத்தை, பவிஷ்யத்தாக்கி நிர்வஹிக்கவுமாம். அன்றிக்கே, இவையுமெல்லாம் போயிற்றின, அதுவும் நசித்ததென்றேயிருக்க அமையுமென்று, இங்ஙனே ஏகரீதியாகச் சொல்லவுமாம்.

விளக்கம் - இத்தகைய நரகங்களுக்கு அதிகாரிகளாக உள்ளவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (நமனுக்கு இங்கியாதொன்றுமில்லை) - தான் உள்ள இந்த நரகத்தில் தனக்கு இடம் இல்லை என்பதாக யமனும் அங்கிருந்து புறப்பட்டு, பரமபதம் சென்று ஆராய்ந்தபடி உள்ள நிலை. (யாதொன்றுமில்லை) - தர்மபுத்திரனுக்குக் கூட ஒருமுறை நரகலோகம் சென்று காண வேண்டும்படியாக இருந்தது; அதற்கும் அவசியம் இல்லை. சரி, இவை அனைத்தும் க்ருதயுகத்தில் ஏற்படலாம்; ஆனால் கலியுகத்தில் ஏற்படுமோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (கலியும் கெடும்) - கலிகாலமும் அழியும். அல்லது, இதுவரை கூறப்பட்டவற்றை “இறந்த காலம்” என்பதாகக் கொண்டு, “கலியும் கெடும்” என்பதை எதிர்காலமாகக் கொள்ளலாம். அல்லது “இவை அனைத்தும் போயிற்று, கலிகாலமும் கெட்டது” என்பதே சரியானது என்று கொண்டு, அனைத்தையும் இறந்த காலமாகக் கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம். அல்லது, “இவை அனைத்தும் போயிற்று, கலியும் அழிந்தது என்று கூறுவதே பொருந்தும்” என்று இவ்விதம் ஒரே ரீதியாகக் கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் - கலிக்கடைத்த காலமாயிருக்கச் செய்தே, கெடுமாவதென்? என்னில், (கண்டு கொண்மின்) அநுபவத்தாலே யறியுமதுக்கு உபதேசம் வேணுமோ? நீர், “இது நசிக்கும்” என்று சொல்லுகிறது என்கொண்டு? என்னில், (கடல்வண்ணன் இத்யாதி) பாகவத ஸஞ்சாரமில்லாமையிறே இப்பொல்லாங்கு உண்டாகைக்கு அடி, அது உண்டான பின்பு இது நிற்குமோ? “ந தத்ர

ஸஞ்சரிஷ்யந்தி”. (கடல்வண்ணன் பூதங்கள்) பூதங்களென்கிறது, அவன் ஸத்தையே ஸத்தையாய் அறுகையாலே. அவனுடைய ச்ரமஹரமான வடிவழகை அநுஸந்தித்து அத்தாலே தங்கள் ஸத்தையாம்படி யிருக்குமவர்கள். அவனழகிலே தோற்றிருப்பாருள்ளது நித்யவிபூதியிலேயன்றோ? என்னில், (மண்மேல்) இங்கேயென்று படியெடுத்துக்காட்டுகிறார். பகவதநுபவத்துக்கு மேட்டுமடையான ஸம்ஸாரத்திலே, மருபூமியில் தண்ணீர் போலே, எங்கேனும் ஒருவர் இருவர் உண்டாமத்தனையன்றோ? என்ன, (மலியப்புகுந்து) “அடியார்கள் குழாங்கள்” என்கிறபடியே, நெருங்கப் புகுந்து. (இசைபாடி இத்யாதி) ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே பாடுவது, உடம்பு இருந்தவிடத்திலிராதே ஆடுவதாய்க் கொண்டு, யமாதிகள் தலைமேலே அடியிட்டு ஸஞ்சரிக்கக் கண்டோம். உழிதருகை நிர்ப்பயமாக எங்கும் ஸஞ்சரிக்கை. (கடல்வண்ணனென்று தொடங்கி, உழிதரக் கண்டோம்) போயிற்று வல்லுயிர்ச்சாபம், நலியும் நரகமும் நைந்த, நமனுக்கு இங்கு யாதொன்றுமில்லை, கலியுங் கெடுங் கண்டு கொண்மின் பொலிக பொலிக பொலிக”.

விளக்கம் - ஆனால் கலியானது அடைத்த காலமாக உள்ளபோது, அது எவ்விதம் கெடும் என்று கூறப்பட்டது என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (கண்டு கொண்மின்) - அனுபவத்தால் அறியக்கூடிய ஒரு விஷயத்திற்கு உபதேசம் அவசியமா? ஆழ்வாரிடம், “இது அழிந்துவிடும் என்று கூறுவதற்கான அடிப்படை என்ன?”, என்று சிலர் கேட்டதற்கு விடை அளிக்கிறார். (கடல்வண்ணன் இத்யாதி) - ந தத்ர ஸஞ்சரிஷ்யந்தி - பாகவதர்கள் உள்ள இடத்தில் வ்யாதிகள் இல்லை - என்பதற்கு ஏற்ப பாகவத ஸஞ்சாரம் இல்லாத காரணமே இத்தகைய தாழ்வான நிலைக்குக் காரணமாகிறது; அது உண்டான பின்னர், இந்த நிலை நிற்குமோ? (கடல்வண்ணன் பூதங்கள்) - பூதங்கள் என்று ஏன் கூறினார்? அவனுடைய இருப்பு என்பதே தங்களுடைய இருப்பாக உள்ளதால், காண்பதற்கு இனிமையாகக் களைப்பை நீங்கும்விதமாக உள்ள அவனுடைய இருப்பைக் கண்டு, அதனையே எண்ணியபடி, அது தங்களுடைய இருப்பாக உள்ளவர்கள். ஆனால் அவன் வடிவழகில் தோற்று நிற்பவர்கள் பரமபதத்தில் அல்லவோ உள்ளனர் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (மண் மேல்) - இங்கு உள்ளதாகக் காண்பிக்கிறார். இதனைக் கேட்ட சிலர் ஆழ்வாரிடம், “இந்தப் பூமியானது பகவத் அனுபவித்திற்கு மேட்டு நிலமாக உள்ளது. நீரும் நிழலும் அற்ற இடத்தில் தண்ணீர் உள்ளது போன்று, இந்தப் பூமியில் அப்படிப்பட்டவர்கள் ஓர் இருவர் மட்டுமே அல்லவோ இருப்பார்கள்?” என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (மலியப்புகுந்து) - திருவாய்மொழி

(2-3-10) – அடியார்கள் குழாங்கள் – என்பதற்கு ஏற்ப நெருக்கமாகப் புகுந்து. (இசைபாடி இதயாதி) – எல்லையற்ற மகிழ்ச்சியின் காரணமாகப் பாடுதல், சரீரம் ஒரு இடத்தில் இல்லாதபடி ஆடுதல். யமன் போன்றவர்கள் தலையில் மீது நடக்கக் கண்டோம். உழிதருகை - பயம் இன்றி அனைத்து இடங்களிலும் ஸஞ்சரித்தல்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 52)

வ்யாக்யானம் - (ஸ்திர:) இப்படி ஸ்வரஸிகனாயிருக்கிறவன் பக்கலிலே அல்பானுகூல்யம் பண்ணினாருக்கு, தனக்கு அந்தரங்கரானார் விரோதிகளானாலும் அவர்களால் அப்ரகம்ப்ய னாயிருக்கை. “ந த்யஜேயம் கதஞ்சந”, “அபயம் ஸர்வபூதேப்ய:”, “என்னடியார் அது செய்யார்”. (ஸ்திர:) ஆச்ரிதருடைய ப்ராதிகூல்யங்களாலும் அவிக்குதனாயிருக்குமென்றுமாம். (ஸம:) ஆச்ரயிக்குமிடத்தில், ஜ்ஞாந வருத்தாதிகளில் குறைந்திருந்தார்களேயாகிலும், ஆச்ரயணீயத்வே ஸமனாகை. “ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு”, “ஈடுமெடுப்புமிலீசன்”, “கொள்கை கொளாமை இலாதான்”.

விளக்கம் - (ஸ்திர:) - இவ்விதம் அனைவராலும் ஏற்கப்படும் அவன் விஷயத்தில் சிறிதாக விருப்பமான கார்யம் செய்தார்க்கு, அந்தரங்கமாக உள்ளவர்கள், விரோதிகள் என்றாலும், அவர்களால் அசைக்க இயலாதபடி உள்ளவன். யுத்தகாண்டம் (18-3) - ந த்யஜேயம் கதஞ்சந - அவர்களை நான் கைவிடமாட்டேன் - என்றும், யுத்தகாண்டம் (18-3) - அபயம் ஸர்வபூதேப்ய: - அனைத்திற்கும் அபயம் அளிக்கிறேன் - என்றும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-9-2) - என்னடியார் அது செய்யார் - என்றும் உள்ளது காண்க. (ஸ்திர:) - அடியார்களுடைய விருப்பம் அற்ற செயல்களாலும் இவன் ஏதும் செய்யாதவனாக உள்ளான். (ஸம:) - தன்னை வந்தடைபவர்களுடைய ஞானம், செல்கள் ஆகியவற்றில் தாழ்வு இருந்தாலும், அண்டி நிற்கும் அனைவரிடமும் ஒரே போன்று உள்ளான். கீதை (9-29) - ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு - அனைத்து உயிர்களிலும் நான் சமமாக உள்ளேன் - என்றும், திருவாய்மொழி (1-6-3) -

ஈடுமெடுப்புமிலீசன் - என்றும், திருவாய்மொழி (1-6-5) - கொள்கை கொளாமை
இலாதான் - என்றும் கூறப்பட்டது.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்